

Arrest

nr. 219 232 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 juni 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 december 2015 en dient op 14 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 mei 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 17 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Nahar Shahi, Behsud district, Nangarhar provincie. U behoort tevens tot de Arabische etnie.

Uw twee broers werkten voor Amerikaanse bedrijven op de luchthaven van Jalalabad. Uw ene broer, S(...) A(...), die in de bouwsector werkte, werd aangevallen door de taliban en kreeg een kogel in zijn been. Hierdoor raakte hij verlamd. Uw andere broer G(...) A(...), die als kok en tolk werkte, is sinds anderhalf jaar voor uw vertrek naar België vermist. U weet niet of hij ontvoerd is of nog steeds voor de Amerikanen werkt. Zelf hebt u ook problemen gekend met de taliban. Zij benaderden u ongeveer vier jaar geleden om u informatie te vragen over het werk dat uw twee broers deden. Op een dag werd ook u aangevallen door de taliban. Ze verdachten u ervan dat u ook bij de Amerikanen zou gaan werken als u ouder wordt. Ze sloegen u en u raakte gewond aan uw geslachtsorganen. Een van uw burens zag het gebeuren en bracht u hierna naar het hospitaal in Jalalabad. Vervolgens werd besloten dat u het land moest verlaten. U verliet Afghanistan vermoedelijk in september 2015 en kwam aan in België op 12 december 2015. U diende uw asielaanvraag in op 14 december 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag dient u volgende documenten in: uw taskara, negen certificaten van het werk van uw broer G(...) A(...), een foto van uw broer G(...) A(...) wanneer hij een van de certificaten ontvangt, een bevestigingsbrief van de werkgever van G(...) A(...) over zijn job, 2 werkbades van uw broer G(...) A(...) alsook een document van zijn werkplaats, werkbade van uw broer S(...) A(...), een kopie van de bankkaart van S(...) A(...), invaliditeitsboekje van uw broer S(...) A(...), een background check voor uw broer G(...) A(...), een foto van u en uw twee broers, envelop van BSP waarin u deze documenten toegestuurd kreeg. Ook diende u via uw voogd een medisch attest in waaronder een echografie van uw penis en scrotum.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Ten eerste zijn uw verklaringen met betrekking tot de jobs van uw twee broers ongeloofwaardig.

Gevraagd naar wat u weet over hen job zegt u dat u enkel hoorde dat G(...) A(...) chefkok en tolk was en S(...) A(...) in de bouwsector werkte (CGVS gehoorverslag, p. 8). U zegt dat ze u niets meer vertelden (CGVS, p. 8). Nochtans hadden uw beide broers al jaren op de luchthaven gewerkt, G(...) A(...) acht jaar en S(...) A(...) ongeveer zes jaar (CGVS, p. 8). En hoewel G(...) A(...) maar twee dagen per maand naar huis kwam kwam S(...) A(...) iedere avond naar huis. Bovendien verklaart u zelf dat u een goeie band had met uw beide broers en dat ze u vroegen over wat u allemaal deed op school en in de madrassa (CGVS, p. 9). Dit alles in acht genomen is het ongeloofwaardig dat zij u nooit iets zouden verteld hebben over hun job of dat u daar nooit achter zou vragen. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u met uw opleiding bezig was en weinig tijd had om te zitten en praten. Nochtans had u eerder in het gehoor al verklaard dat u naast uw opleiding niet veel deed en vooral thuis bleef (CGVS, p. 9). Als reactie hierop zegt u dan opeens dat uw broers tot 's avonds laat moesten werken en wanneer zij thuiskwamen, u al sliep (CGVS, p. 9). Dit spreekt echter uw voorgaande bewering tegen dat u een goeie band met uw broers had en zij u veel vragen stelden over uw opleiding en wat u allemaal moest doen.

Op de vraag waarom uw broers er voor kozen om op de luchthaven te gaan werken, wat toch een risicovolle job is in Afghanistan, antwoordt u dat ze wilden werken (CGVS, p. 9). Er mag echter verwacht worden dat er wel wat gediscussieerd zou geweest zijn in uw familie over het feit dat uw beide broers bij een Amerikaans bedrijf op de luchthaven wilden gaan werken. Gevraagd hoe uw vader zich voelde over

de jobs van uw broers, antwoordt u: 'Hij kon niets zien, hij was kreupel, hij lag thuis, hij had hartproblemen en nierproblemen' (CGVS, p. 9). Nochtans zal u later verklaren dat hij door de taliban gewaarschuwd werd in de moskee over de job van uw broers dus het is ongeloofwaardig dat uw vader te invalide was om een mening te hebben over de job van zijn zoons (CGVS, p. 9). Het feit echter dat u hier geen antwoord op kunt geven doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Tijdens uw asielaanvraag hebt u verschillende documenten ingediend die betrekking hebben op de jobs van uw broers. U blijkt echter niets te kunnen zeggen over de inhoud van deze documenten, u zegt dat ze u de documenten gewoon opstuurden zonder verdere informatie (CGVS, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom uw vader of uw broer S(...) A(...), waar u mee contact hebt, u niet wat meer uitleg gaven over de inhoud van de documenten die zij opstuurden, antwoordt u dat uw broer niet kan lezen wat er in de documenten staat. Het is het CGVS echter niet duidelijk hoe het analfabetisme van uw broer ook zou betekenen dat hij u niets kan vertellen over zijn job of over de documenten die betrekking hebben op zijn werk. Gevraagd of u, wanneer u met uw ouders belt, ook met uw broer praat, zodat hij u dingen kan vertellen over zijn job, antwoordt u ontkennend. U hebt meestal niet genoeg belkrediet om naast uw ouders ook nog uw broer te spreken (CGVS, p. 13). U zegt ook dat uw vader u niets kan vertellen over de opgestuurde documenten aangezien u denkt dat hij evenmin iets weet over de jobs van uw broers. U bent dit echter niet zeker (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u niet praat met uw ouders over de jobs van uw broers aan de telefoon, aangezien dit de hoofdoorzaak is van uw problemen en een essentieel element in uw asielaanvraag, zegt u dat jullie zich geen lange telefoongesprekken kunnen veroorloven en dat jullie enkel vragen hoe het met elkaar gaat (CGVS, p. 13).

De vaststelling dat u geen enkele informatie hebt over de jobs van uw broers doet besluiten dat uw verklaringen hieromtrent niet kunnen geloofd worden. Het is ongeloofwaardig dat zij u nooit iets zouden hebben verteld of dat u nooit iets zou hebben opgevangen over wat hun werk inhield gedurende de verschillende jaren dat ze de jobs uitoefenden. Daarnaast is het ook ongeloofwaardig dat uw vader en uw broer u sinds uw vertrek uit Afghanistan nog niet meer hebben verteld over die jobs, gezien op het belang daarvan voor uw vluchtrelaas. Aangezien geen geloof kan gehecht worden aan de jobs van uw broers, de hoofdoorzaak van uw problemen, kan er ook geen geloof gehecht worden aan het vervolg van uw vluchtrelaas.

Ten tweede hebt u nauwelijks informatie over de aanval op uw broer S(...) A(...).

Gevraagd naar wat er gebeurde met uw broer zegt u dat hij op straat liep, de taliban hem vroeg te stoppen maar hij weigerde en dat hij vervolgens werd neergeschoten. Een winkelier zag hem en bracht hem naar het hospitaal (CGVS, p.10). Meer informatie hierover hebt u niet, hoewel u verklaart dat uw broer u na zijn revalidatie alles vertelde wat er gebeurd was (CGVS, p. 10).

Ten derde zijn uw verklaring met betrekking tot uw eigen contacten met de taliban eveneens ongeloofwaardig.

U verklaart dat de taliban u ongeveer 2,5 jaar voor uw vertrek voor het eerst benaderde en u informatie vroeg over uw broers. Over die eerste maal zegt u dat ze u benaderden in de moskee en u vragen stelden over uw broers, waarop u antwoordde dat u het niet wist (CGVS, p. 11). Logischerwijs mag echter verwacht worden dat u een meer gedetailleerde beschrijving zou kunnen geven van een dergelijk impactvolle gebeurtenis. Na deze eerste keer contacteerden ze u eenmaal per maand om u dingen over hun werk te vragen (CGVS, p. 11). Gevraagd wat ze u dan allemaal vroegen antwoordt u dat ze u vroegen wanneer uw broers thuis kwamen, wat voor werk ze deden en of ze spioneerden voor de buitenlanders (CGVS, p. 11). Meer voorbeelden hierover kunt u niet geven. Ook over uw reacties hierop kunt u weinig informatie geven. U zegt simpelweg dat u steeds zei dat u van niets wist (CGVS, p. 11). Logischerwijs mag verwacht worden dat, indien u werkelijk gedurende 2,5 jaar elke maand door de taliban zou zijn aangesproken over de jobs van uw broers, u hier wat meer informatie zou kunnen geven alsook over de informatie die zij van u verlangden.

Het is eveneens onduidelijk waarom de taliban u eigenlijk contacteerde. Het was immers geen geheim in uw dorp wat de job was van uw broers. Bovendien kwam S(...) A(...) elke avond naar huis dus zijn aankomst en vertrektijden moeten ook relatief makkelijk te achterhalen geweest zijn zonder dat de taliban u daarvoor moet inschakelen. Ook is het ongeloofwaardig dat de taliban u elke maand zou blijven contacteren terwijl iedere keer bleek dat u geen enkel antwoord kunt geven op hun vragen.

U vertelde uw vader dat u maandelijks werd benaderd door de taliban (CGVS, p. 11). Uw vader deed echter niets of nam geen enkele maatregel om u te beschermen, hetgeen eveneens tot nadenken stemt (CGVS, p. 14).

Ten vierde zijn uw verklaringen met betrekking tot de aanval die de taliban uitvoerde op u ondoorleefd en gespeend van enig detail.

Een maand voordat ze u aanvielen kwamen twee personen op u af die u zeiden dat, aangezien u hen geen informatie gaf, ze u de volgende keer zouden meenemen. Ze sloegen u en gingen weg (CGVS, p. 12). Meer kunt u niet vertellen over de bedreiging die u ontving, hoewel u gevraagd werd om deze gebeurtenis zo gedetailleerd mogelijk te beschrijven (CGVS, p. 12). U vertelde aan uw vader wat er gebeurd was, maar hij reageerde er niet op. Er werden ook geen veiligheidsmaatregelen genomen om u te beschermen tegen de bedreigingen (CGVS, p. 12). Opnieuw kunt u nauwelijks details geven over wat er werd gezegd, hoe u reageerde of hoe u zich daarbij voelde.

Over de aanval door de taliban kan dezelfde conclusie getrokken worden. Opnieuw wordt u gevraagd om precies te vertellen wat er gebeurde. U verklaart dat u de taliban zag aankomen op motorfietsen, u begon te vluchten, zij u inhaalden en sloegen, waarop u het bewustzijn verloor (CGVS, p. 7). U werd wakker in het ziekenhuis en hoorde dat een boer in uw dorp, W(...), u naar het ziekenhuis had gebracht (CGVS, p. 7). U zegt dat uw aanvallers niets zeiden (CGVS, p. 7). Opnieuw dient te worden geconcludeerd dat logischerwijs mag verwacht worden dat u in staat zou moeten zijn om doorleefder en gedetailleerder over deze aanval te vertellen.

Op basis van deze vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw aangehaalde vluchtedenen.

Uw ingediende documenten kunnen aan bovenstaande niets veranderen. Documenten hebben immers pas bewijswaarde indien ze vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen wat in casu duidelijk niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Bovendien dienen er bijkomende opmerkingen te worden gemaakt bij de door u voorgelegde documenten. Zo staan er op verschillende documenten van uw broer G(...) A(...) opmerkelijkheden. Zo staat er op het certificaat van 'employee of the month' het logo van de 'food service' met eronder geschreven 'Who's got eyes on safety? En 'Is your buddy safe?'. Het is onduidelijk waarom dit op een certificaat van een voedselbedrijf zou staan. Het is ook onduidelijk waarom Ervin L. Walker een aanbevelingsbrief voor uw broer zou geschreven hebben. Dat het gaat om een aanbevelingsbrief blijkt uit de zin 'You will not be dissapointed by making him a member of your team'. Volgens uw verklaringen is uw broer echter steeds blijven werken bij het bedrijf Fluor als kok. Het is dan ook vreemd dat uw broer een aanbevelingsbrief zou nodig gehad hebben. Bovendien vermeldt de brief geen enkele specificiteit over de job die u broer uitoefende, wat ook opmerkelijk is. Er mag immers verwacht worden dat een aanbevelingsbrief ook aanhaalt waarom een persoon, in dit geval uw broer G(...) A(...), aanbevolen wordt. De aanbevelingsbrief van uw broer blijft echter zeer op de oppervlakte.

De twee voorgelegde foto's, één van uw broer die een certificaat ontvangt en één van uw met uw twee broers, zijn ook niet van dien aard dat zij uw verklaringen geloofwaardig kunnen maken. De ene foto van u met uw twee broers bewijst niet onomstotelijk dat deze twee personen uw broers zijn. Bovendien kan fotomateriaal bewerkt of in scène gezet zijn.

Uw medisch attest kan tevens uw verklaringen niet bevestigen. U dient medische documenten in die gewag maken van hoofdpijn, koorts, een gebroken teen die u opliep tijdens het voetballen, etc. Dit zijn echter allemaal zaken die betrekking hebben op medische problemen die u ondervond tijdens uw verblijf in België, niet als gevolg van uw aangehaalde problemen. De echografie van uw penis en scrotum maakt melding van een hyperreflectieve zone van 0,5 centimeter. Er wordt echter geen uitsluitend geboden van de oorzaak hiervan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van

vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"4.1.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de weigeringsbeslissing genomen door de COMMISSARIS-GENERAAL.

De COMMISSARIS-GENERAAL voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen toegekend worden, voornamelijk omwille van de volgende vaststellingen met name dat :

- de problemen die de verzoeker aangehaald heeft niet geloofwaardig worden geacht ; - de verzoeker geen nood zou hebben aan de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.2.

- 4.2.1.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

- 4.2.2.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat er geen afdoende verwijzingen zijn naar de individuele situatie en bepaalde essentiële aspecten van de geuite vrees van de verzoeker.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden

4.3.

Verzoeker is als niet-begeleide minderjarige alleen toegekomen in België. Tijdens het gehoor was de verzoeker minderjarig.

- 4.3.1.

In de vreemdelingenwet wordt een opsomming gegeven van wat onder een kwetsbaar profiel dient verstaan te worden.

De opsomming vermeldt in artikel 1, lid 12 de volgende personen:

"de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan."

Verzoeker hun kwetsbaar profiel staat onomstotelijk vast.

- 4.3.2.

Het commissariaat-generaal had in overeenstemming met artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, het profiel van verzoeker moeten in rekening brengen.

Immers stelt het artikel expliciet dat bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, rekening moet gehouden worden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

De COMMISSARIS-GENERAAL lijkt voorbij te gaan aan het feit dat de verzoeker minderjarig was en een uiterst kwetsbaar profiel heeft.

Immers is de drempel voor noodzaak aan bescherming voor een kind veel langer dan dat voor een volwassenen.

Op zijn minst had uit de motivering van de beslissing moeten blijken, dat dit ook in aanmerking genomen werd te meer dit ook door de advocaat aan het einde van het verhoor werd opgemerkt.

[citaat gehoorverslag 3 mei 2017]

Hierin is de COMMISSARIS-GENERAAL te kort geschoten. Er werd hier immers niet over gemotiveerd.

- 4.3.3.

Er dient inderdaad herinnerd te worden aan het principe dat kinderen omwille van hun minderjarigheid, hun afhankelijkheid en hun relatieve onvolwassenheid, moeten kunnen genieten van specifieke waarborgen inzake de procedure en bewijslast om te verzekeren dat een rechtvaardige beslissing wordt genomen betreffende hun asielaanvraag.

Cf. UNHCR, *Principes directeurs sur la protection internationale* No. 8: Les demandes d'asile d'enfants dans le cadre de l'article 1A(2) et de l'article 1(F) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 22 décembre 2009, HCR/GIP/09/08: <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=y&docid=4cced15c2>:

« 65. En raison de leur jeune âge, de leur dépendance et de leur immaturité relative, les enfants doivent bénéficier de garanties spécifiques en matière de procédure et de preuve afin d'assurer la prise de décisions équitables sur leur demande de reconnaissance du statut de réfugié. »

Meer nog, hoewel de bewijslast meestal wordt gedeeld tussen de persoon die verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag en de asielzoeker in het geval van volwassen asielzoekers, kan het nodig zijn, in het geval van minderjarige asielzoekers, dat de bewijslast vooral op de persoon die verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag komt te liggen, vooral wanneer de minderjarige niet begeleid is.

Dit principe is zowel van toepassing bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus als bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus.

Als de feiten niet kunnen worden geverifieerd en / of als de minderjarige niet in staat is om alle elementen van zijn asielaanvraag te verklaren, moet de persoon verantwoordelijk voor de beoordeling een beslissing nemen op basis van alle gekende omstandigheden, wat een uitgebreide toepassing van het "voordeel van de twijfel" kan vragen.

Op dezelfde manier moet het voordeel van de twijfel worden toegepast als er vragen zijn over de geloofwaardigheid van sommige delen van de asielaanvraag.

Cf. UNHCR, *Principes directeurs sur la protection internationale* No. 8: Les demandes d'asile d'enfants dans le cadre de l'article 1A(2) et de l'article 1(F) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 22 décembre 2009, HCR/GIP/09/08: <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=y&docid=4cced15c2>:

« 73. Bien que la charge de la preuve soit habituellement partagée entre la personne chargée de l'évaluation et la ou le requérant dans les demandes présentées par des adultes, il peut s'avérer nécessaire, dans les demandes présentées par des enfants, que la charge de la preuve repose de manière plus importante sur la personne chargée de l'évaluation surtout si l'enfant en question est non accompagné-e. Si les faits ne peuvent pas être vérifiés et/ou si l'enfant est incapable d'expliquer totalement sa demande, la personne chargée de l'évaluation doit prendre une décision sur la base de toutes les circonstances connues, ce qui peut demander une application large de la notion de « bénéfice du doute ». De même, il faut accorder le bénéfice du doute à l'enfant si des questions se posent quant à la crédibilité de certaines parties de sa demande. »

- 4.3.4.

Met betrekking tot de jobs van de broers van verzoeker

De commissaris besluit dat de verklaringen van de verzoeker aangaande de jobs van zijn broers ongeloofwaardig zouden zijn.

De beslissing stelt het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Nochtans is de verzoeker zeer duidelijk geweest aangaande het werk van zijn broers. Verzoeker is om te beginnen de jongste zoon. Het mag niet verbazen dat de broers van verzoeker hem wensen te beschermen tegen de taliban. Hoe meer informatie de verzoeker zou weten over de activiteiten van zijn broers, des te gevaarlijk voor verzoeker en voor zijn broers.

In tegenstelling tot wat het COMMISSARIAAT-GENERAAL beweert, mag er niet vanuit gegaan worden dat delicate onderwerpen zoals werken voor de Amerikanen, besproken wordt aan de eettafel.

a)

Dat de verzoeker doorleefd en gedetailleerd vertelde wordt wel degelijk bevestigd in het verslag van het interview bij COMMISSARIAAT-GENERAAL :

[citaat gehoorverslag 3 mei 2017]

b)

Het COMMISSARIAAT-GENERAAL vraagt zich af, waarom de taliban per se de verzoeker contacteerde. Verzoeker meent dat hij werd geviseerd gezien zijn jonge leeftijd. Hij was een gemakkelijk doelwit. Bovendien kan niet begrepen worden waarom de Taliban enkel zijn broers zouden viseren en de verzoeker niet. Zelfs als de verzoeker zelf niet voor de zogezegde ongelovigen werkte is hij in de ogen van de Taliban gelinkt met deze activiteiten.

Dat de verzoeker een gegronde reden had om het land te verlaten, wordt dan ook nog eens bevestigd in het verslag. Het was geweten dat de broers in de luchthaven werkten en dat de vader vroeg om hun job te stoppen.

Dat werk werd immers geassocieerd met werken voor ongelovigen. De reden waarom de verzoeker problemen kon krijgen met de Taliban is derhalve niet ongeloofwaardig en past binnen de context van Afghanistan :

[citaat gehoorverslag 3 mei 2017]

c)

Verder meent het COMMISSARIAAT-GENERAAL dat de verzoeker niet veel weet te vertellen over de aanval op zijn broer S(...) A(...).

Dit is incorrect.

Het COMMISSARIAAT-GENERAAL stelt:

[citaat bestreden beslissing]

Uit het administratief dossier blijkt nochtans duidelijk dat de verzoeker wel degelijk meer te vertellen had dan hetgeen de Commissaris-generaal beweert.

[citaat gehoorverslag 3 mei 2017]

De gevolgtrekking van het COMMISSARIAAT-GENERAAL is dus verkeerd.

Inderdaad.

Het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging bij minderjarigen kan zijn oorzaak vinden in de schade toegebracht aan de familie van de minderjarige.

Cf. UNHCR, *Principes directeurs sur la protection internationale* No. 8: Les demandes d'asile d'enfants dans le cadre de l'article 1A(2) et de l'article 1(F) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 22 décembre 2009, HCR/GIP/09/08: <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=y&docid=4cced15c2>:

« 17. Les enfants sont également plus sensibles aux actes qui ciblent les membres proches de leur famille. Les préjudices infligés aux membres de la famille de l'enfant peuvent soutenir l'existence d'une crainte fondée de persécution chez l'enfant. »

d)

Op de schouders van het COMMISSARIAAT-GENERAAL rust een onderzoeksplicht.

Indien de COMMISSARIS-GENERAAL van mening zou zijn dat de verzoeker onvoldoende informatie verschaft, diende hij meer vragen te stellen.

Het wordt de verzoeker dan ook ten onrechte kwalijk genomen niet voldoende details te geven terwijl hij wel degelijk, zoals hierboven ook blijkt wel in staat was om meer details te geven. Indien de COMMISSARIS-GENERAAL alsnog meende te beschikken over te weinig informatie volstond het om verdere vragen te stellen, wat niet is gebeurd.

De verzoeker verwijst verder naar artikel 4, § 1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat bepaalt dat de ambtenaar rekening moet houden met de specifieke omstandigheden waarin de asielzoeker zich bevindt, zeker en vast wanneer het gaat om personen, bijvoorbeeld minderjarigen, die men omwille van hun bijzondere situatie met nog meer omzichtigheid moet benaderen dan andere asielzoekers. (uit het Verslag aan de Koning)

Het belang hiervan lijkt nog versterkt aangezien door artikel 3 van het Koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in artikel 2 van hetzelfde besluit een tweede lid werd ingevoegd, namelijk:

« De ambtenaren belast met het gehoor van een minderjarige asielzoeker moeten over de vereiste kennis met betrekking tot de bijzondere noden van minderjarigen beschikken. »

Er moet dus met bijzondere omzichtigheid omgesprongen worden met minderjarige asielzoekers.

Zoals informatie over het land van herkomst een vertekend beeld kan geven vanuit een gender perspectief in de mate waarin zij eerder informatie verstrekt over de ervaringen van mannen dan over de ervaringen van vrouwen, kan deze informatie ook de situatie van minderjarigen negeren.

Bijgevolg is het mogelijk dat minderjarigen slechts een beperkte kennis van de omstandigheden in het land van herkomst hebben of dat ze niet in staat zijn om de redenen voor hun vervolging uit te leggen.

Om deze redenen moeten de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor asielprocedures een bijzondere inspanning doen om relevante informatie en ander relevant bewijsmateriaal te verzamelen over de risico's die minderjarigen in het land van herkomst lopen.

Cf. UNHCR, *Principes directeurs sur la protection internationale* No. 8: Les demandes d'asile d'enfants dans le cadre de l'article 1A(2) et de l'article 1(F) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 22 décembre 2009, HCR/GIP/09/08: <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=y&docid=4cced15c2>:

« 74. Tout comme les informations sur le pays d'origine peuvent être biaisées du point de vue du genre dans la mesure où elles sont plus susceptibles de faire état de ce que vivent les hommes que de ce que vivent les femmes, ces informations peuvent également négliger le sort des enfants. En outre, il se peut que les enfants n'aient que des connaissances limitées des conditions régnant dans le pays d'origine ou qu'elles et ils soient incapables d'expliquer les raisons de leur persécution. C'est pour ces raisons que les autorités en charge des procédures d'asile doivent faire un effort particulier pour rassembler des informations pertinentes sur le pays d'origine ainsi que d'autres preuves y relatives. »

4.4.

De COMMISSARIS-GENERAAL weigert naast de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus.

- 4.4.1.

Bij het bepalen van de subsidiaire beschermingsstatus moet naast het algemeen geweld verschillende andere factoren in aanmerking genomen worden.

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reëel risico voorzien in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Zo moet ondermeer het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld de burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten, in overweging genomen worden.

Verder dienen er ook andere objectieve elementen in rekening gebracht worden om na te gaan of er een bedreiging is van de fysieke integriteit van een burger.

Dit blijkt in huidige beslissing niet gebeurd te zijn. Immers beperkt de beslissing zich tot een zeer korte motivering omtrent het geweld in de regio van herkomst.

Nergens wordt er nagegaan wat het algemeen geweld als invloed heeft op het leven van de verzoeker en of er al dan niet sprake is van een onmenswaardig leven, of een risico op de bedreiging van de fysieke integriteit van verzoeker.

- 4.4.2..

De beslissing verwijst naar de 'UNHCR Eligibility Guidelines of assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 April 2016'.

Het rapport stelt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan, maar ook andere indicatoren in rekening moeten gebracht worden en dit zowel voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

UNCHR wijst op het belang van deze verschillende indicatoren die in rekening gebracht moeten worden en meer specifiek voor de situatie in Afghanistan.

Het rapport stelt:

In the context of the conflict in Afghanistan, relevant considerations to determine whether the consequences of violence for civilians are sufficiently serious to meet the threshold of persecution include the number of civilian casualties and the number of security incidents, as well as the existence of serious violations of international humanitarian law which constitute threats to life or freedom or other serious harm. Such considerations are not, however, limited to the direct impact of the violence, but also encompass the consequences of violence that are more long-term and indirect, including the impact of the conflict on the human rights situation and the extent to which the conflict impedes the ability of the State to protect human rights. In the context of the conflict in Afghanistan, relevant factors in this respect are: (i) the control over civilian populations by AGEs, including through the imposition of parallel justice structures and the meting out of illegal punishments, as well as by means of threats and intimidation of civilians, restrictions on freedom of movement, and the use of extortion and illegal taxation; (ii) forced recruitment; (iii) the impact of violence and insecurity on the humanitarian situation as manifested by food insecurity, poverty and the destruction of livelihoods; (iv) high levels of organized crime and the ability of local strongmen, warlords and corrupt government officials to operate with impunity; (v) systematic constraints on access to education and basic health care as a result of insecurity; and (vi) systematic constraints on participation in public life, including in particular for women

Uit het rapport somt expliciet een aantal factoren op, waarbij een extra grondig onderzoek naar de noodzaak van bescherming nodig is.

Verzoeker was minderjarig en had een uiterst kwetsbaar profiel. Verzoeker had duidelijk aangegeven dat hij niet langer naar school kon gaan sinds de dreiging van de Taliban.

Hoewel dit factoren zijn, die volgens UNHCR wijzen op de noodzaak aan bescherming, werden deze nergens in rekening gebracht.

De weigeringsbeslissing van het commissariaat-generaal is een algemene weigeringsbeslissing en gaat niet verder in op huidige risico's in hoofde van de verzoeker.

- 4.4.3.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker niet langer in staat was om langer naar school te gaan. De aanval op zijn broer was een eerste indicatie dat verzoeker amper de woning verliet.

UNHCR wijst in het rapport op volgende risicoprofielen:

10. Children with Certain Profiles or in Specific Circumstances

Children may fall within a number of the other risk profiles contained in these guidelines. Children may, however, also be at risk of child-specific forms of persecution, including under-age recruitment, child trafficking, kidnapping, bonded or hazardous child labour, domestic violence against children, forced and/or underage marriage, child prostitution and child pornography and the systematic denial of education.

a) Bonded or Hazardous Child Labour

Under the Labour Law children younger than 14 are prohibited from working under any circumstance. Children between the ages of 15 and 18 may engage in "light work" for up to 35 hours per week, but may not be employed in work activities likely to threaten their health or cause disability. Despite this, child labour reportedly remains widespread. Manifestations of child labour in Afghanistan are reported to include the worst forms of child labour, such as debt bondage and other forms of forced labour, the use of children in illicit activities including the drug trade, as well as the use of children in prostitution. Children are reportedly also engaged in hazardous work likely to harm their health, safety or morals. Poor institutional capacity reportedly remains a serious impediment to effective enforcement of the Labour Law, including inadequate resources for inspections and the enforcement of sanctions for violations. In addition, the authorities' capacity to enforce the Labour Law's provisions in relation to children is reported to be further limited by the fact that fewer than 10 per cent of children are reported to have formal birth registrations. Street children are among the most exposed and vulnerable groups in Afghanistan, with little or no access to government services. Poverty and food shortages are reported to be key reasons for families to send their children on to the streets to beg for food and money.

c) Systematic Denial of Access to Education

Children are reported to face significant obstacles to access to education. Concerns have been expressed about the fact that official government statistics for school attendance may significantly overestimate the number of children attending school in the country, as well as about the quality of education on offer. School attendance by girls continued to be substantially lower than for boys. High levels of insecurity are a major factor in hampering access to education. The reported use of schools for military purposes by both AGEs and pro-government forces poses further concerns. AGEs are also reported to continue to carry out direct attacks against schools, teachers and students, especially in relation to education for girls. While the majority of reported attacks are attributed to the Taliban, groups affiliated to ISIS are also reported to forcibly close schools and to threaten and intimidate teachers. Other obstacles to girls' education in particular included poverty, early and forced marriage, lack of family support, lack of female teachers, and long distances to the nearest school.

- Verzoeker voldeed als minderjarige aan de risicoprofiel.

- Hij geeft duidelijk aan dat hij niet meer naar school kon uit angst.

UNCHR onderlijnt uitdrukkelijk de noodzaak aan bescherming in hoofde van dergelijke profielen. Nergens werd deze nood aan bescherming onderzocht voor de verzoeker.

Hoewel de beslissing verwijst naar het rapport van UNCHR en beweert dit rapport in overweging genomen te hebben bij het nemen van de beslissing, kan de verzoeker hiertoe niet besluiten.

De beslissing beperkt zich tot een algemene verwijzing naar de veiligheidssituatie naar de regio van herkomst van verzoeker en is gefocust op het algemeen heersend geweld.

Dit is evident niet afdoende, nu blijkt dat de verzoeker een extra risico loopt en volgens het rapport van de UNCHR een verhoogde noodzaak aan bescherming heeft.

Meer nog de UNHCR vat zelfs de noodzaak aan bescherming als volgt samen:

"Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that children falling under the following categories may be in need of international refugee protection:

a) Children from areas where either AGEs or elements of the ANSF use underage recruitment; b) Children from social milieus where bonded or hazardous child labour is practised; c) Survivors and those at risk of violence against children (including sexual and genderbased violence), including children from social milieus where such violence is practised; d) School-age children, particularly girls;⁴⁵¹ and e) Children against whose parents the ANSF or AGEs are seeking to exact reprisals, and children who are accused by the ANSF or AGEs or having assisted the opposing party.

Depending on the individual circumstances of the case, they may be in need of international protection on the grounds of their membership of a particular social group, their religion, their (imputed) political opinion, or other relevant grounds.

Asylum claims made by children including any examination of exclusion considerations for former child soldiers, need to be assessed"

De UNHCR is de mening toegedaan dat personen met het profiel van verzoeker, namelijk schoolgaande kinderen nood hebben aan de vluchtelingenstatus.

Het COMMISSARIAAT-GENERAAL dient redelijk te zijn. Als het COMMISSARIAAT beweert dat het rapport van UNCHR in rekening is gebracht, had dit evident moeten blijken.

Indien de COMMISSARIS-GENERAAL de mening zou zijn toegedaan dat de individuele omstandigheden van de verzoeker, ondanks zijn specifiek profiel, geen bescherming zouden vereisen, had dit evident moeten gemotiveerd worden.

Echter heeft de COMMISSARIS-GENERAAL dit nagelaten en kunnen we er alleen maar vanuit gaan dat de beoordeling niet gebeurd is.

- 4.4.4.

Hoewel een onderzoeksplicht rust op de schouders van het COMMISSARIAAT-GENERAAL, stelt de COMMISSARIS-GENERAAL dat het aan verzoeker is om het tegendeel te bewijzen aangaande de noodzakelijk subsidiaire bescherming.

[citaat bestreden beslissing]

Het COMMISSARIAAT-GENERAAL gebruikt haar appreciatiemarge om te concluderen dat voor de burgers in Jalalabad en omstreken (waaronder Behsud district) actueel geen risico bestaat om slachtoffer te worden van de terreuraanslagen en andere conflicten. Verzoeker voegt in bijlage voldoende artikelen die het tegenovergestelde beweren.

Zo schrijft de New York times dat de risicogroep verschoven is van de soldaten naar de aannemers of Afghaanse medewerkers voor het Amerikaanse leger zoals tolken (Stuk 3).

Verzoeker kan uiteraard niet akkoord gaan met de motivering van het COMMISSARIAAT-GENERAAL.

Nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd over de taliban en hun invloed in Behsud. Het lijkt alsof het COMMISSARIAAT-GENERAAL voorbij gaat aan de foltering en terroristische aanslagen van de taliban.

Bovendien is de Taliban niet de enige bedreiging in Behsud.

- Zo is er elk jaar een intern conflict tussen verschillende bevolkingsgroep. Verzoeker kan enkel door zijn aanwezigheid geraakt worden in zijn fysieke integriteit.

- In een rapport van de 'Afghanistan Independent Human Rights Commission' wordt er ingezoomd in de interne conflicten die Behsud teisteren (Stuk 4).

De jihad die de taliban en nu ook IS voeren is niet voorbij (stuk 5). De zogenaamde verraders oftewel Afghanen die samenwerken met buitenlanders blijven een doelwit.

Verzoeker heeft tijdens het gehoor bij het COMMISSARIAAT-GENERAAL ook meegedeeld dat zijn familie wordt gezien als de 'ongelovigen' door de buurtbewoners.

[citaat gehoorverslag 3 mei 2017]

4.5.

Hoewel de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan zij wel in casu oordelen in volheid van bevoegdheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het Commissariaat-generaal op onredelijke wijze de verklaringen van de verzoeker niet afdoende heeft in rekening gebracht en te snel tot het besluit is gekomen dat er in hoofde van verzoeker geen nood is aan bescherming.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de vluchtelingenstatus, en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

Uiterst ondergeschikt verzoekt de verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de COMMISSARIS-GENERAAL nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle aangereikte informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd op een grondig onderzoek."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Wat betreft de kritiek in het verzoekschrift dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd met betrekking tot verzoekers minderjarigheid ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, merkt de Raad voorafgaandelijk op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een voogd werd toegewezen die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielpcedure. Ook werd de verzoekende partij op 3 mei 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van de verzoekende partij en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

2.3.2. Aangaande de vluchtelingenstatus

Volgens de verzoekende partij vreest zij bij terugkeer naar haar land van herkomst door de taliban te worden vermoord. Zij verklaart dat haar beide broers voor Amerikaanse bedrijven op de luchthaven van Jalalabad werkten. De ene broer, S. A., zou werkzaam zijn geweest in de bouwsector en de andere broer, G. A., zou werkzaam zijn geweest als tolk en chef-kok. De verzoekende partij verklaart dat zij vanaf halverwege 2013 regelmatig door de taliban werd aangesproken en gevraagd om informatie betreffende het werk en de activiteiten van haar broers. De verzoekende partij zou op deze vragen telkens geantwoord hebben dat zij het niet wist en daarbij soms in het gezicht zijn geslagen door de taliban. Volgens de verzoekende partij zou S. A. op gegeven moment door de taliban zijn neergeschoten op straat en hierdoor invalide zijn geworden. G. A. zou enige tijd voor verzoekers vertrek verdwenen zijn en van hem zou sindsdien niets meer vernomen zijn. De verzoekende partij verklaart dat de taliban haar op gegeven moment ernstig onder handen nam omdat haar broers voor de Amerikanen werkten en de taliban ervan uitging dat zij dit later ook zou doen. Na deze aanval zou de verzoekende partij haar land van herkomst verlaten hebben.

De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechten aan verzoekers vluchtmotieven.

Vooreerst kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd met betrekking tot de professionele activiteiten van haar broers, die nochtans de reden zouden zijn geweest waarom de verzoekende partij door de taliban zou zijn gevisieerd. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gewezen op volgende pertinente vaststellingen:

"Gevraagd naar wat u weet over hen job zegt u dat u enkel hoorde dat G(...) A(...) chefkok en tolk was en S(...) A(...) in de bouwsector werkte (CGVS gehoorverslag, p. 8). U zegt dat ze u niets meer vertelden (CGVS, p. 8). Nochtans hadden uw beide broers al jaren op de luchthaven gewerkt, G(...) A(...) acht jaar en S(...) A(...) ongeveer zes jaar (CGVS, p. 8). En hoewel G(...) A(...) maar twee dagen per maand naar huis kwam kwam S(...) A(...) iedere avond naar huis. Bovendien verklaart u zelf dat u een goeie band had met uw beide broers en dat ze u vroegen over wat u allemaal deed op school en in de madrassa (CGVS, p. 9). Dit alles in acht genomen is het ongeloofwaardig dat zij u nooit iets zouden verteld hebben over hun job of dat u daar nooit achter zou vragen. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u met uw opleiding bezig was en weinig tijd had om te zitten en praten. Nochtans had u eerder in het gehoor al verklaard dat u naast uw opleiding niet veel deed en vooral thuis bleef (CGVS, p. 9). Als

reactie hierop zegt u dan opeens dat uw broers tot 's avonds laat moesten werken en wanneer zij thuiskwamen, u al sliep (CGVS, p. 9). Dit spreekt echter uw voorgaande bewering tegen dat u een goeie band met uw broers had en zij u veel vragen stelden over uw opleiding en wat u allemaal moest doen.

Op de vraag waarom uw broers er voor kozen om op de luchthaven te gaan werken, wat toch een risicovolle job is in Afghanistan, antwoordt u dat ze wilden werken (CGVS, p. 9). Er mag echter verwacht worden dat er wel wat gediscussieerd zou geweest zijn in uw familie over het feit dat uw beide broers bij een Amerikaans bedrijf op de luchthaven wilden gaan werken. Gevraagd hoe uw vader zich voelde over de jobs van uw broers, antwoordt u: 'Hij kon niets zien, hij was kreupel, hij lag thuis, hij had hartproblemen en nierproblemen' (CGVS, p. 9). Nochtans zal u later verklaren dat hij door de taliban gewaarschuwd werd in de moskee over de job van uw broers dus het is ongeloofwaardig dat uw vader te invalide was om een mening te hebben over de job van zijn zoons (CGVS, p. 9). Het feit echter dat u hier geen antwoord op kunt geven doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Tijdens uw asielaanvraag hebt u verschillende documenten ingediend die betrekking hebben op de jobs van uw broers. U blijkt echter niets te kunnen zeggen over de inhoud van deze documenten, u zegt dat ze u de documenten gewoon opstuurden zonder verdere informatie (CGVS, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom uw vader of uw broer S(...) A(...), waar u mee contact hebt, u niet wat meer uitleg gaven over de inhoud van de documenten die zij opstuurden, antwoordt u dat uw broer niet kan lezen wat er in de documenten staat. Het is het CGVS echter niet duidelijk hoe het analfabetisme van uw broer ook zou betekenen dat hij u niets kan vertellen over zijn job of over de documenten die betrekking hebben op zijn werk. Gevraagd of u, wanneer u met uw ouders belt, ook met uw broer praat, zodat hij u dingen kan vertellen over zijn job, antwoordt u ontkennend. U hebt meestal niet genoeg belkrediet om naast uw ouders ook nog uw broer te spreken (CGVS, p. 13). U zegt ook dat uw vader u niets kan vertellen over de opgestuurde documenten aangezien u denkt dat hij evenmin iets weet over de jobs van uw broers. U bent dit echter niet zeker (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u niet praat met uw ouders over de jobs van uw broers aan de telefoon, aangezien dit de hoofdoorzaak is van uw problemen en een essentieel element in uw asielaanvraag, zegt u dat jullie zich geen lange telefoongesprekken kunnen veroorloven en dat jullie enkel vragen hoe het met elkaar gaat (CGVS, p. 13).

De vaststelling dat u geen enkele informatie hebt over de jobs van uw broers doet besluiten dat uw verklaringen hieromtrent niet kunnen geloofd worden. Het is ongeloofwaardig dat zij u nooit iets zouden hebben verteld of dat u nooit iets zou hebben opgevangen over wat hun werk inhield gedurende de verschillende jaren dat ze de jobs uitoefenden. Daarnaast is het ook ongeloofwaardig dat uw vader en uw broer u sinds uw vertrek uit Afghanistan nog niet meer hebben verteld over die jobs, gezien op het belang daarvan voor uw vluchtrelaas. Aangezien geen geloof kan gehecht worden aan de jobs van uw broers, de hoofdoorzaak van uw problemen, kan er ook geen geloof gehecht worden aan het vervolg van uw vluchtrelaas."

De verklaring in het verzoekschrift dat de verzoekende partij als jongste zoon diende te worden beschermd tegen de taliban en het in het belang van ieders veiligheid was dat de verzoekende partij zo min mogelijk wist over de activiteiten van haar broers, kan niet overtuigen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er tijdens haar gehoor reeds op werd gewezen dat het vreemd is dat zij nauwelijks informatie heeft over het werk van haar broers en dat zij toen suggereerde dat zij de gelegenheid niet had daarover meer te weten te komen aangezien zij al sliep wanneer haar broers 's avonds thuiskwamen (stuk 7, gehoorverslag, p. 8-9). In de bestreden beslissing wordt op goede gronden vastgesteld dat deze uitleg in tegenspraak is met het feit dat de verzoekende partij verklaarde een goede band te hebben gehad met haar broers en met hen te hebben gesproken over haar schoolactiviteiten. De vaststelling dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen poging onderneemt om deze tegenspraak te weerleggen en in plaats daarvan met een nieuwe verklaring komt, doet verder afbreuk aan haar geloofwaardigheid. Het houdt daarenboven geen steek dat het werk van verzoekers broers onbesproken zou blijven binnen verzoekers gezin nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat de mensen in het dorp wisten dat zij voor de Amerikanen werkten (stuk 7, gehoorverslag, p. 9).

Behalve omtrent het werk van haar broers, kon de verzoekende partij ook nauwelijks informatie geven over de aanval op haar broer S. A., zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing:

"Gevraagd naar wat er gebeurde met uw broer zegt u dat hij op straat liep, de taliban hem vroeg te stoppen maar hij weigerde en dat hij vervolgens werd neergeschoten. Een winkelier zag hem en bracht hem naar het hospitaal (CGVS, p.10). Meer informatie hierover hebt u niet, hoewel u verklaart dat uw broer u na zijn revalidatie alles vertelde wat er gebeurd was (CGVS, p. 10)."

De verzoekende partij weerlegt deze pertinente vaststellingen niet waar zij zonder meer de desbetreffende passages uit het gehoorverslag herneemt en aanvoert dat zij wel degelijk meer kon vertellen dan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert.

Voorts kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden oordelen dat de verzoekende partij allerminst geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over haar persoonlijke contacten met de taliban. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op volgende pertinente motieven:

U verklaart dat de taliban u ongeveer [2] jaar voor uw vertrek voor het eerst benaderde en u informatie vroeg over uw broers. Over die eerste maal zegt u dat ze u benaderden in de moskee en u vragen stelden over uw broers, waarop u antwoordde dat u het niet wist (CGVS, p. 11). Logischerwijs mag echter verwacht worden dat u een meer gedetailleerde beschrijving zou kunnen geven van een dergelijk impactvolle gebeurtenis. Na deze eerste keer contacteerden ze u eenmaal per maand om u dingen over hun werk te vragen (CGVS, p. 11). Gevraagd wat ze u dan allemaal vroegen antwoordt u dat ze u vroegen wanneer uw broers thuis kwamen, wat voor werk ze deden en of ze spioneerden voor de buitenlanders (CGVS, p. 11). Meer voorbeelden hierover kunt u niet geven. Ook over uw reacties hierop kunt u weinig informatie geven. U zegt simpelweg dat u steeds zei dat u van niets wist (CGVS, p. 11). Logischerwijs mag verwacht worden dat, indien u werkelijk gedurende [2] jaar elke maand door de taliban zou zijn aangesproken over de jobs van uw broers, u hier wat meer informatie zou kunnen geven alsook over de informatie die zij van u verlangden.

Het is eveneens onduidelijk waarom de taliban u eigenlijk contacteerde. Het was immers geen geheim in uw dorp wat de job was van uw broers. Bovendien kwam S(...) A(...) elke avond naar huis dus zijn aankomst en vertrektijden moeten ook relatief makkelijk te achterhalen geweest zijn zonder dat de taliban u daarvoor moet inschakelen. Ook is het ongeloofwaardig dat de taliban u elke maand zou blijven contacteren terwijl iedere keer bleek dat u geen enkel antwoord kunt geven op hun vragen.

U vertelde uw vader dat u maandelijks werd benaderd door de taliban (CGVS, p. 11). Uw vader deed echter niets of nam geen enkele maatregel om u te beschermen, hetgeen eveneens tot nadenken stemt (CGVS, p. 14)."

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij omwille van haar jonge leeftijd een gemakkelijk doelwit was voor de taliban en gelinkt werd aan de activiteiten van haar broers, verklaart zij niet waarom de taliban haar gedurende meer dan twee jaar op regelmatige basis zou hebben geïnterpelleerd over haar broers activiteiten. Het feit dat de taliban verzoekers broer S. A., die volgens verzoekers verklaringen dagelijks naar huis kwam, in hun eigen straat aanviel duidt er toch op dat de taliban hem gemakkelijk kon lokaliseren (stuk 7, gehoorverslag, p. 10). Bovendien zou de verzoekende partij de taliban telkenmale gezegd hebben dat zij niet meer informatie had over haar broers. Dat de taliban de verzoekende partij in deze omstandigheden blijft lastigvallen, acht de Raad niet aannemelijk en wordt door de verzoekende partij niet op afdoende wijze verklaard.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ook omtrent de aanval van de taliban waarvan zij zelf het slachtoffer zou zijn geweest en die de directe aanleiding zou hebben gevormd voor haar vertrek uit Afghanistan ondoorleefde en ongedetailleerde verklaringen heeft afgelegd. Dit blijkt genoegzaam uit volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

"Een maand voordat ze u aanvielen kwamen twee personen op u af die u zeiden dat, aangezien u hen geen informatie gaf, ze u de volgende keer zouden meenemen. Ze sloegen u en gingen weg (CGVS, p. 12). Meer kunt u niet vertellen over de bedreiging die u ontving, hoewel u gevraagd werd om deze gebeurtenis zo gedetailleerd mogelijk te beschrijven (CGVS, p. 12). U vertelde aan uw vader wat er gebeurd was, maar hij reageerde er niet op. Er werden ook geen veiligheidsmaatregelen genomen om u te beschermen tegen de bedreigingen (CGVS, p. 12). Opnieuw kunt u nauwelijks details geven over wat er werd gezegd, hoe u reageerde of hoe u zich daarbij voelde.

Over de aanval door de taliban kan dezelfde conclusie getrokken worden. Opnieuw wordt u gevraagd om precies te vertellen wat er gebeurde. U verklaart dat u de taliban zag aankomen op motorfietsen, u begon te vluchten, zij u inhaalden en sloegen, waarop u het bewustzijn verloor (CGVS, p. 7). U werd wakker in het ziekenhuis en hoorde dat een boer in uw dorp, W(...), u naar het ziekenhuis had gebracht (CGVS, p. 7). U zegt dat uw aanvallers niets zeiden (CGVS, p. 7). Opnieuw dient te worden geconcludeerd dat logischerwijs mag verwacht worden dat u in staat zou moeten zijn om doorleefder en gedetailleerder over deze aanval te vertellen."

Op basis van het geheel van bovenstaande motieven kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers relaas. Met betrekking tot de documenten die door de verzoekende partij worden neergelegd ter staving

van haar relaas, worden in de bestreden beslissing terecht volgende pertinente motieven aangehaald, die in het verzoekschrift ongemoeid worden gelaten:

"Uw ingediende documenten kunnen aan bovenstaande niets veranderen. Documenten hebben immers pas bewijswaarde indien ze vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen wat in casu duidelijk niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Bovendien dienen er bijkomende opmerkingen te worden gemaakt bij de door u voorgelegde documenten. Zo staan er op verschillende documenten van uw broer G(...) A(...) opmerkelijkheden. Zo staat er op het certificaat van 'employee of the month' het logo van de 'food service' met eronder geschreven 'Who's got eyes on safety? En 'Is your buddy safe?'. Het is onduidelijk waarom dit op een certificaat van een voedselbedrijf zou staan. Het is ook onduidelijk waarom Ervin L. Walker een aanbevelingsbrief voor uw broer zou geschreven hebben. Dat het gaat om een aanbevelingsbrief blijkt uit de zin 'You will not be dissapointed by making him a member of your team'. Volgens uw verklaringen is uw broer echter steeds blijven werken bij het bedrijf Fluor als kok. Het is dan ook vreemd dat uw broer een aanbevelingsbrief zou nodig gehad hebben. Bovendien vermeldt de brief geen enkele specificiteit over de job die u broer uitoefende, wat ook opmerkelijk is. Er mag immers verwacht worden dat een aanbevelingsbrief ook aanhaalt waarom een persoon, in dit geval uw broer G(...) A(...), aanbevolen wordt. De aanbevelingsbrief van uw broer blijft echter zeer op de oppervlakte.

De twee voorgelegde foto's, één van uw broer die een certificaat ontvangt en één van uw met uw twee broers, zijn ook niet van dien aard dat zij uw verklaringen geloofwaardig kunnen maken. De ene foto van u met uw twee broers bewijst niet onomstotelijk dat deze twee personen uw broers zijn. Bovendien kan fotomateriaal bewerkt of in scène gezet zijn.

Uw medisch attest kan tevens uw verklaringen niet bevestigen. U dient medische documenten in die gewag maken van hoofdpijn, koorts, een gebroken teen die u opliep tijdens het voetballen, etc. Dit zijn echter allemaal zaken die betrekking hebben op medische problemen die u ondervond tijdens uw verblijf in België, niet als gevolg van uw aangehaalde problemen. De echografie van uw penis en scrotum maakt melding van een hyperreflectieve zone van 0,5 centimeter. Er wordt echter geen uitsluitend geboden van de oorzaak hiervan."

Middels een aanvullende nota die wordt neergelegd op 7 januari 2019 brengt de verzoekende partij een psychologisch verslag bij waarin besloten wordt dat er duidelijk sprake is van een posttraumatische stressstoornis (PTSS) in hoofde van de verzoekende partij en zij niet over voldoende vaardigheden beschikt om hiermee om te gaan. De verzoekende partij meent dat het feit dat zij aan PTSS lijdt gevolgen heeft gehad voor haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Middels een aanvullende nota die wordt neergelegd op 18 januari 2019 brengt de verzoekende partij een update van voormeld psychologisch verslag bij. In deze update, die dateert van 14 januari 2019, wordt geconcludeerd dat verzoekers psychologische toestand zes maanden later ongewijzigd is gebleven.

De Raad stelt vast dat de psycholoog zich in voormeld verslag niet uitspreekt over de eventuele weerslag van de mentale gezondheidstoestand van de verzoekende partij op haar capaciteit om waarheidsgetrouwe en volledige verklaringen af te leggen over de door haar aangevoerde feiten in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Uit dit verslag blijkt trouwens dat het intakegesprek plaatsvond op 20 maart 2018, zijnde meer dan tien maanden na verzoekers gehoor van 3 mei 2017. Uit dit verslag kan derhalve niet blijken dat het oordeelsvermogen van de verzoekende partij ten tijde van het gehoor dermate was aangetast ten gevolge van een opgelopen trauma dat zij toen niet in staat zou zijn geweest om correcte en volledige verklaringen af te leggen. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om naar behoren te worden gehoord. De verzoekende partij laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Middels een aanvullende nota die wordt neergelegd op 21 januari 2019 brengt de verzoekende partij volgende bijkomende stukken bij: foto's waarop zij te zien is met haar broer G. A., een uittreksel uit het register van burgerlijke stand ter staving van haar familiebanden, de *taskara's* van haar vader en broer S. A. met vertaling, de *taskara* van haar broer G. A., een aanvraag voor een Special Immigrant Visa op naam van haar broer G. A. en enkele e-mails waarin de verzoekende partij de vroegere werkgever van haar broer G. A. vraagt diens tewerkstelling te bevestigen.

De Raad stelt vast dat deze stukken geen betrekking hebben op de kern van verzoekers vluchtrelaas, met name de problemen die de verzoekende partij in haar land van herkomst zou hebben gekend met de taliban omwille van de activiteiten van haar broers in dienst van de Amerikanen. Deze stukken staven de door de verzoekende partij aangevoerde vervolgingsfeiten op geen enkele wijze. De Raad wijst er verder op dat de verzoekende partij slechts fotokopieën neerlegt en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Waar de verzoekende partij onder verwijzing naar richtlijnen van UNHCR aanvoert dat zij gelet op haar profiel van minderjarig schoolgaand kind nood heeft aan toekenning van de vluchtelingenstatus, toont zij vooreerst niet aan dat zij inmiddels nog aan dit profiel beantwoordt en om die reden een gegronde vrees om vervolging heeft bij terugkeer naar haar land van herkomst. Blijkens haar verklaringen werd de verzoekende partij geboren in 1999 en is zij inmiddels meerderjarig. In zoverre zij zich op dit profiel beroept ter staving van de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten voor haar vertrek uit Afghanistan en stelt dat zij duidelijk heeft aangegeven dat zij niet langer naar school kon gaan uit angst voor de taliban, dient op basis van hoger uiteengezette motieven te worden besloten dat de verzoekende partij in gebreke blijft haar vrees voor vervolging door de taliban *in concreto* aan te tonen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.3. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevindt zich het rapport COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 9 juni 2017.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 16 januari 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018
- EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018
- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018.

Zowel uit de UNHCR guidelines als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Nahar Shahi, gelegen in het district Behsud in de provincie Nangarhar, dient de situatie in het district Behsud van de provincie Nangarhar onderzocht te worden. Met betrekking tot dit gebied wordt in de aanvullende nota terecht gesteld dat: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of

Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

In de EASO Country Guidance nota over Afghanistan van juni 2018, waarnaar verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota, wordt eveneens verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Elgafaji (p. 73).

EASO deelt de provincie Nangarhar in bij "Territories where the level of indiscriminate violence in the province reaches such a high level that minimal individual elements are required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the province, would face a real risk of serious harm in the meaning of Article 15(c) QD (i.e. serious and individual threat to a civilian's life or person)." (p. 24).

In andere woorden, de provincie Nangarhar is een gebied waar volgens EASO de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat slechts minimale individuele elementen worden vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar die provincie een reëel risico loopt op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of persoon.

Voor de provincie Nangharhar licht de EASO nota verder toe: *"There was strong presence of insurgent groups in some parts of Nangarhar, including the Taliban and ISKP who continued to fight over territorial control. Military operations were being conducted regularly in the province. The conflict severity varied within the province, with the districts of Achin, Deh Bala, Pachieragam, Khogiyani, Chaparhar, Hisarak, Surkhrod, Kot, Shinwar, Muhmand Dara, and Lalpur being particularly affected."* (p. 87).

De provincie Nangarhar kent volgens EASO een sterke aanwezigheid van onder meer de taliban en de ISKP die verweekeld zijn in een strijd om controle van het grondgebied. Militaire operaties hebben dan ook regelmatig plaats in deze provincie.

De EASO nota zet verder uiteen dat in 2017 er 55 burgerdoden per 100 000 inwoners werden geregistreerd in de provincie. Wat betreft de aard van de gebruikte gewapende methoden en tactieken blijkt dat de hoofdoorzaken voor burgerslachtoffers bestaan uit grondaanvallen, berm bommen en doelgerichte dodingen. Toegenomen criminaliteit en een groot aantal aan ontheemden en terugkeerders heeft geleid tot een overbelasting van de gezondheidszorg en het onderwijs, een gebrek aan huisvesting, een negatieve impact op lonen en een verhoging van de huishuur.

Deze EASO Country Guidance nota steunt op een aantal EASO Country of origin information reports, waarvan het meeste recent het EASO Country of Origin Information Report: "Afghanistan Security Situation – update" van mei 2018 betreft (hierna: EASO Afghanistan rapport van mei 2018). De meeste recente data in dit rapport dateert van april 2018.

In het EASO Afghanistan rapport van mei 2018 kan worden gelezen dat in 2017 er 862 burgerslachtoffers (344 doden en 518 gewonden) werden geregistreerd in de provincie Nangarhar, hetgeen een verhoging van 1% betekent en ingaat tegen de nationale trend in 2017. Nangarhar is daarmee de derde provincie met het hoogste aantal burgerslachtoffers. Verder vermeldt het rapport dat de provincie Nangarhar door UNOCHA wordt aangeduid als een van de “most conflict affected” provincies.

Voormelde EASO-rapporten preciseren wel dat de intensiteit van het conflict verschilt tussen de verschillende districten van provincie Nangarhar (EASO update mei 2018, p. 113; EASO guidelines juni 2018, p. 87). Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen), verdeelde UNOCHA in 2017 de districten van de provincie Nangarhar in vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict. Het district Behsud werd door UNOCHA op niveau twee geplaatst. Uit het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation - Update*” van mei 2018, blijkt specifiek met betrekking tot het district Behsud niet dat voor voormeld district gewag gemaakt kan worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Evenmin blijkt dit uit de EASO Country Guidance “*Afghanistan – Guidance note and common analysis*” van juni 2018. In de periode januari 2017 tot en met maart 2018 is er ook geen melding gemaakt van uitwaartse ontheemding in het district Behsud. Het district is daarentegen nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij onder meer naar een persartikel van 2012 over het veiligheidsrisico dat Afgaanse personeelsleden van Amerikaanse bedrijven in Afghanistan lopen (stuk 3) en persartikels van 2016 en 2015 over de opkomst van Islamitische Staat in Nangarhar respectievelijk het lenteoffensief van de Taliban in Afghanistan (stuk 5). Deze informatie toont, gelet op de recente informatie die door de verwerende partij werd bijgebracht met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, niet aan dat in de provincie Nangarhar en het district Behsud het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegend gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die er terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreigingen voor zijn leven of zijn persoon. Het door de verzoekende partij gevoegde artikel van 2017 over de interne conflicten in het district Hisa-e Awal Behsud van de provincie Wardak heeft geen betrekking op de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, zijnde het district Behsud van de provincie Nangarhar.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Behsud op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het district Behsud, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en *b*) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c*) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare

socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Uit de EASO *guidance note* van juni 2018 (p.94) blijkt dat de gezondheidstoestand en mogelijke geestelijke of lichamelijke gebreken persoonlijke omstandigheden vormen die meegenomen kunnen worden in de beoordeling of er sprake is van een verhoogd risico. Profielen die een risico lopen op een verhoogd risico zijn onder meer burgers die minder in staat zijn om het risico op willekeurig geweld te vermijden daar ze niet de mogelijkheid hebben om zich tijdelijk te verschuilen als er zich gevechten of aanslagen voordoen, zoals personen met een lichamelijke of geestelijke handicap of met een ernstige ziekte; of personen die niet volledig in staat zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich daardoor blootstellen aan de risico's van willekeurig geweld, zoals personen met een lichamelijke of geestelijke handicap.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Behsud van de provincie Nangarhar, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Behsud dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofdte van de verzoekende partij bestaat.

In casu blijkt uit stukken gevoegd bij voormelde aanvullende nota's neergelegd op respectievelijk 7 en 18 januari 2019 dat de verzoekende partij van maart 2018 tot januari 2019 meermaals op gesprek is geweest bij een klinisch psycholoog/neuropsycholoog en dat deze heeft vastgesteld dat bij de verzoekende partij duidelijk sprake is van een posttraumatische stressstoornis (PTSS) die gepaard gaat met angsten, flashbacks, nachtmerries, concentratieproblemen, hoofdpijn, ect. De psycholoog besluit tevens dat de verzoekende partij niet over voldoende vaardigheden beschikt om met deze PTSS om te gaan. Daar de partijen geen informatie bijgebracht hebben over posttraumatische stressstoornis an sich en de gevolgen ervan, kan de Raad niet nagaan of de verzoekende partij ten gevolge van de aangegeven PTSS een verhoogde kwetsbaarheid heeft bij een terugkeer naar het district Behsud gelegen in de provincie Nangarhar. Dit klemte des omdat er volgens de hoger aangehaalde landeninformatie willekeurig geweld aldaar aanwezig is en de mate van dit geweld die van die aard is dat een minimum aan persoonlijke omstandigheden kan volstaan om aan te nemen dat er sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoekende partij in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht bijgevolg bijkomende informatie hieromtrent noodzakelijk om verzoekers nood aan subsidiaire bescherming naar behoren te kunnen beoordelen.

De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verzoekende partij laten de Raad niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 augustus 2017 wordt vernietigd in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS